

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/97/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121432992
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121432992.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanej V. S., narodenej XX. R. XXXX, Q. - U. P., W. T. XXXX/X, o zaplatenie 2.279,80 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Csp/7/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 14. marca 2024 sp. zn. 8CoCsp/25/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 14. marca 2024 sp. zn. 8CoCsp/25/2023, rozsudok Okresného súdu Nové Zámky z 26. júla 2023 č. k. 10Csp/7/2022-345 a uznesenie Okresného súdu Nové Zámky z 11. apríla 2024 č. k. 10Csp/7/2022-471 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Nové Zámky na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 26. júla 2023 č. k. 10Csp/7/2022-345 žalobu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

1.1. V danej veci sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 2.279,80 eura s príslušenstvom, kedy na základe žiadosti bola dňa 21. februára 2018 medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s., Bratislava, Mlynské nivy, IČO: 31 320 155 (ďalej aj „VÚB banka“ alebo „postupca“) ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru Flexipôžička, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský bezúčelový úver vo výške 4.000 eur s úrokovou sadzbou počas celej doby trvania zmluvy vo výške 14,52 % ročne. Tento úver sa zaviazala žalovaná splácať v 95 anuitných splátkach s dátumom prvej splátky 23. marca 2018, mesačne vo výške 74,37 eura vrátane poistného s dátumom splatnosti 23. dňa v mesiaci, s dátumom poslednej anuitnej splátky 23. januára 2026, pri dohodnutom 5 % úroku z omeškania za každý deň omeškania, 13,97 % RPMN, výške úrokovej sadzby 14,52 %, poplatku za poskytnutie úveru 80 eur a výške mesačnej anuitnej splátky 71,13 eura.

1.2. Predmetnú zmluvu je potrebné považovať za zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú okrem ustanovení Obchodného zákonníka aj ustanovenia § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, ako aj

ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z.

1.3. Žalovaná namietala, že žalobca neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta. Žalobca k otázke preverovania bonity žalovanej uviedol, že v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21. februára 2018 sa banka obrátila na Sociálnu poisťovňu, do úverového registra a žalovanej dala k dispozícii vyhlásenie o majetkových pomeroch, kedy žalovaná deklarovala, že je zamestnaná, má trvalý pracovný pomer, je slobodná a má ukončené stredné vzdelanie s maturitou. Preto súd dospel k záveru, že žalobca pred uzatvorením zmluvy skúmal a vyhodnocoval s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver.

1.4. Žalovaná poukazovala na tú skutočnosť, že údaje o celkovej výške úveru obsahujú nesprávnu RPMN v neprospech spotrebiteľa. V tejto časti dospel súd k záveru, že RPMN bola uvedená nesprávne, pretože poskytnutie spotrebiteľovi nižšieho úveru, ako je uvedený v zmluve a následné pričítanie úrokov z neposkytnutých peňažných prostriedkov odporuje spotrebiteľskému právu a považuje sa za porušenie § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch.

1.5. Žalovaná namietala nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu a správnosť postupu banky pri zosplatnení úveru, tak ako to predpokladá § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že dodávateľ (postupca) výzvou zo dňa 04. februára 2019 označenou ako „tretia upomienka - pokus o zmier“ upozornil žalovanú, že ku dňu 04. februára 2019 je v omeškaní so splácaním splátok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a výška dlžnej sumy predstavuje 223,48 eura. Súčasne vyzval žalovanú k okamžitej úhrade dlžnej sumy a upozornil ju na možnosť požadovať vrátenie celej sumy úveru pred lehotou splatnosti. Túto výzvu je možno vyhodnotiť ako výzvu podľa § 53 ods. 9 OZ. Pre zosplatnenie úveru sa vyžaduje, aby postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru do splatnosti ďalšej mesačnej periodickej sa opakujúcej splátky, pretože po doručení výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ musel postupca vyhlásiť mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru do splatnosti najbližšej ďalšej splátky, teda do 23. februára 2019, nakoľko z úverovej zmluvy vyplýva, že splatnosť jednotlivých splátok bola dohodnutá k 23. dňu toho-ktorého kalendárneho mesiaca. V skutočnosti postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť výzvou zo dňa 13. marca 2019, a preto súd skonštatoval, že v súdnej veci nedošlo k platnému mimoriadnemu zosplatneniu pohľadávky zo spotrebiteľského úveru, čo znamená, že nie je možné vysloviť, že v rámci postúpenia pohľadávky banky na iný subjekt bol s poukazom na § 92 ods. 8 zákona o bankách dodržaný postup podľa § 17 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd je povinný prihliadať ex offo na splnenie všeobecných aj špeciálnych podmienok postúpenia pohľadávok zo spotrebiteľských úverov, pretože v dôsledku absencie ktorejkoľvek z nich dochádza k absolútnej neplatnosti takéhoto právneho úkonu. Keďže neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, jedná sa o postúpenie v rozpore so zákonom, a teda o neplatný právny úkon zmluvy o postúpení pohľadávky v zmysle § 39 OZ, a preto bola žaloba zamietnutá pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu.

1.6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, pretože žalovaná mala vo veci plný úspech. V konečnom dôsledku však žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi priznaný nebol, pretože jej preukázateľne v konaní žiadne trovy nevznikli.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom zo 14. marca 2024 sp. zn. 8CoCsp/25/2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, a preto ďalej poukázal na odôvodnenie jeho rozhodnutia v súlade s § 387 ods. 2 CSP. Žalobca vyjadril nesúhlas s názorom prvoinštančného i odvolacieho súdu (vyjadreného v zrušujúcom uznesení), podľa ktorého postupca musel vyhlásiť mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru v zmysle § 565 OZ do splatnosti ďalšej splátky, teda najneskôr do 23. februára 2019, pretože takéto právne posúdenie považoval za rozporné s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/2021 zo dňa 30. novembra 2022 a uznesením sp. zn. 4Cdo/132/2021 zo dňa 15. decembra 2022. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie potom uzavrel, že k platnému mimoriadnemu zosplatneniu pohľadávky nedošlo, pretože postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť až výzvou zo dňa 13. marca 2019 označenou ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“, a teda nevyhlásil splatnosť spotrebiteľského úveru

do 23. februára 2019. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/139/2020 zo dňa 29. marca 2022, v ktorom sa konštatuje, že s poukazom na ust. § 565 OZ postupca môže zosplatniť splatnú pohľadávku, kedy postupca tak mohol urobiť len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Takýto postup je podmienený splnením povinnosti vyzvať dlžníka na plnenie splatnej splátky s tým, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu môže dôjsť najneskôr do splatnosti ďalšej splátky.

2.2. Čo sa týka rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/2021 a sp. zn. 4Cdo/132/2021, tieto nie je možné na daný prípad aplikovať, pretože tieto rozhodnutia pojednávajú o inej skutkovej situácii. Dotýkajú sa otázky mimoriadneho zosplatnenia, ale z hľadiska určenia počiatku plynutia premlčacej doby. Veriteľ je povinný vyhlásiť mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru podľa § 53 ods. 9 OZ najneskôr do lehoty splatnosti ďalšej periodickej sa opakujúcej splátky úveru, v danom prípade do 23. februára 2019. Súd je povinný prihliadať ex offo na splnenie podmienok postúpenia pohľadávok zo spotrebiteľských úverov a v prípade, ak tieto neboli splnené, jedná sa o postúpenie v rozpore so zákonom, a teda o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, na ktorý je súd povinný prihliadať ex offo (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017).

2.3. Z hľadiska zachovania princípu hospodárnosti konania nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie zaoberať sa otázkami náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak napriek tomu je nutné uviesť, že je pojmovo vylúčené, aby poplatok za poskytnutie úveru bol zároveň považovaný za finančné prostriedky poskytované na základe úverovej zmluvy, ako tomu bolo v prejednávacom prípade. Celková výška úveru a výška čerpania úveru je suma, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s úverom a ktoré nie sú spotrebiteľovi reálne vyplatené. Dôsledkom takéhoto postupu, t. j. zahrnutia nákladov spotrebiteľa spojených s úverom do výšky čerpania úveru, je podhodnotenie RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Pokiaľ údaje predstavujúce obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy nie sú uvedené v zmluve správne, nemožno hovoriť o splnení povinnosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nesplnenie z neho vyplývajúcej povinnosti zákon striktnie sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku bezúročný a bezpoplatkový. Ak žalobca poskytol žalovanej finančné prostriedky v sume 4.000 eur, avšak v dôsledku odpočítania poplatku za poskytnutie úveru v sume 80 eur s týmito finančnými prostriedkami žalobkyňa (správne žalovaná, pozn.) reálne nemohla disponovať, v skutočnosti jej ako úver bola poskytnutá nižšia suma, ako suma deklarovaná v zmluve o úvere, preto je daný úver bezúročný a bezpoplatkový.

2.4. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej bola priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu (100 %) voči neúspešnému žalobcovi.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil s poukazom na ust. § 420 písm. f) CSP, kedy mal za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tiež na ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, kedy rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Poukázal na odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení právnej otázky: „pre ktorú splátku je veriteľ oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ak je dlžníkom spotrebiteľ v prípade, ak došlo k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ“.

3.1. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30. novembra 2022, z ktorého vyplýva, že pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, pri ktorých podľa § 53 ods. 9 OZ začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených troch mesiacov od omeškania uplynula 15-dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvýkrát. V kontexte uvedeného najvyšší súd záverom konštatuje, že nie je možné považovať za správny názor odvolacieho súdu a tiež súdu prvej inštancie, že v spotrebiteľských vzťahoch premlčacia doba zosplatneného dlhu plynie od zročnosti nesplnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie.

3.2. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15. decembra 2022 pri strate výhody splátok podľa § 53 ods. 9 OZ vo všeobecnosti začne premlčacia doba plynúť prvý deň

nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Až vtedy sa môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvýkrát. Všeobecne prijímaná zhoda na nepripustnosti plynutia premlčacej doby pred samotnou actio nata vylučuje, aby v spotrebiteľských vzťahoch platila opačná logika, ktorá legitimizuje spätný začiatok plynutia premlčacej doby podľa § 103 OZ.

3.3. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, dovolací súd pristupuje k výkladu § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ odlišne od právneho posúdenia krajského súdu, keď v týchto uzneseniach uzavrel, že v spotrebiteľských sporoch veriteľ môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru pre nezaplatenie splátky, ktorá mimoriadnemu zosplatneniu predchádzala po dobu troch mesiacov. Avšak na účely premlčania podľa § 103 OZ začne plynúť premlčacia doba až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný dlh. Veriteľ teda môže a nie že musí vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru vtedy, ak sú na to splnené zákonne podmienky. K uplatneniu tohto práva môže dôjsť len vo vzťahu k jedinej splátke a síce k tej, s ktorou je dlžník v omeškaní po dobu dlhšiu ako tri kalendárne mesiace.

3.4. Dovolateľ zosummarizoval doterajší priebeh konania, kedy ako okresný tak aj krajský súd mali za to, že Všeobecná úverová banka, a.s. výzvou zo dňa 04. februára 2019 označenou ako „tretia upomienka - pokus o zmier“ upozornil žalovanú, že ku dňu 04. februára 2019 je v omeškaní so splácaním splátok, kedy výška dlžnej sumy predstavovala 223,48 eura. Súčasne vyzval žalovanú na okamžitú úhradu dlžnej sumy a upozornil na možnosť požadovať vrátenie celej sumy úveru pred lehotou jej splatnosti. Následne bolo zo strany súdu konštatované, že povinnosťou veriteľa bolo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru do splatnosti ďalšej mesačnej periodickej opakujúcej sa splátky, pretože po doručení výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ postupca musel vyhlásiť mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru do splatnosti ďalšej splátky, a teda najneskôr do 23. februára 2019. Preto mal súd za to, že v súdnej veci nedošlo k platnému mimoriadnemu zosplatneniu pohľadávky, pretože postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť po termíne splatnosti ďalšej periodickej opakujúcej sa splátky. S týmto názorom sa dovolateľ nestotožnil, pretože je v rozpore s výkladom § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ, ako aj s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa zosplatniť úver, nakoľko sa jedná o jeho oprávnenie a toto oprávnenie sa obnovuje splatnosťou každej nezaplatenej splátky. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, nakoľko až vtedy sa nárok veriteľa stáva actio nata. Nestotožnil sa preto s názorom odvolacieho súdu, že postupca musel vyhlásiť mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru do splatnosti ďalšej splátky, teda najneskôr do 23. februára 2019, čo je v priamom rozpore s aktuálnou ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu.

3.5. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/245/2022 z 26. marca 2024, v ktorom sa konštatuje, že zostáva právom veriteľa rozhodnúť sa, či k zosplatneniu pristúpi alebo nie, pričom zákon len stanovuje podmienky, za splnenia ktorých má právo povinnosť celý dlh zosplatniť.

3.6. Ďalej uviedol, že z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024 vyplýva, že veriteľ má právo vyhlásiť predčasnú splatnosť dlhu deň po tom, keď sa niektorá splátka dostane do omeškania aspoň tri mesiace. Toto právo sa mu zo zákona obnovuje pri každej ďalšej nezaplatenej splátke, ktorá sa dostane do omeškania viac ako tri mesiace. Pri každej splátke je potrebné po troch mesiacoch a jednom dni omeškania začať počítať novú premlčaciu dobu.

3.7. Právny predchodca žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s. podaním zo dňa 13. marca 2019 označeným ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ upozornil žalovanú, že si toto právo daným dňom uplatňuje. Postupca svoje právo využil v súlade s § 53 ods. 9 OZ a zároveň v súlade s § 565 OZ pre nesplnenie splátky, ktorá využitím práva podľa § 565 OZ predchádzala. Dovolateľ preto považoval rozsudok krajského súdu za zmätočný a nepreskúmateľný v konštatovaní, že mimoriadna splatnosť mala byť vyhlásená najneskôr do 23. februára 2019, nakoľko táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia ani rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Dňa 23. novembra 2018 bola splatná splátka, pre ktorú postupca vyhlásil úver za predčasne splatný podaním zo dňa 13. marca 2019. Dňa 23. decembra 2018 bol prvý mesiac omeškania zo zaplatením splátky, 23. januára 2019 druhý mesiac a 23. februára 2019 tretí mesiac omeškania so zaplatením splátky, to znamená, jedná sa o splátku, od ktorej sa v zmysle judikatúry počíta premlčanie podľa § 103 OZ. Teda až dňom 24. februára 2019 bol nárok postupcu actio nata, kedy si svoj nárok mohol prvým dňom

úspešne uplatniť na súde. Dňa 13. marca 2019 postupca vyhlásil úver za predčasne splatný po tom, čo bol dlžník vo viac ako 3-mesačnom omeškaní. Z toho potom vyplýva, že záver krajského súdu o tom, že veriteľ musel zosplatiť úver do 23. februára 2019 je zjavne nesprávny. Postupca úver zosplatnil podaním zo dňa 13. marca 2019 pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 23. novembra 2018, z čoho vyplýva, že v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru boli splnené zákonné podmienky podľa § 53 ods. 9 v spojitosti s § 565 OZ.

3.8. Pokiaľ krajský súd podporne poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/139/2020 a 5Cdo/36/2020, tieto rozhodnutia sa zaoberali výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a podmienky vyhlásenia mimoriadnej splatnosti len okrajovo konštatovali. Preto má žalobca za to, že bol naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP v súvislosti s predvídateľnosťou súdnych rozhodnutí ako aj to, že konajúce súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.9. Dovolateľ ďalej poukázal na odklon krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, čo zakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30. novembra 2022 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15. decembra 2022, v ktorých sa nerieši len plynutie premlčacej doby, avšak z týchto rozhodnutí vyplýva, pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený úver zosplatiť. V prípade, ak žalobca (resp. postupca, pozn.) vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 13. marcu 2019, toto právo uplatnil pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 23. novembra 2018, ktorá bezprostredne predchádzala zosplatneniu po dobu troch mesiacov a zároveň toto právo uplatnil v súlade s § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa po dobu dlhšiu ako tri mesiace, pričom premlčacia doba začala plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh, teda od 24. februára 2019. Nárok žalobcu sa tak actio nata stal až dňom 24. februára 2023 (správne 2019, pozn.). Postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť 13. marca 2019, a preto tak došlo k zosplatneniu v súlade so zákonom. Týmto je naplnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.10. Vzhľadom na uvedené dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudky súdov nižších inštancií a vec vrátil súdu prevej inštancie na ďalšie konanie.

4. K podanému dovolaniu sa vyjadrila žalovaná, ktorá žiadala, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné. Poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR premietnutú v rozsudku sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15. decembra 2020, z ktorého vyplýva, že čo sa týka ustanovení § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ a jeho druhej vety, právo zosplatiť úver pri splnení podmienok podľa § 53 ods. 9 je najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky. Mala preto za to, že právny predchodca žalobcu svoje právo zosplatiť úver nerealizoval v súlade s druhou vetou § 565 OZ, a preto nemohlo dôjsť k platnému zosplatneniu úveru.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod [§ 420 písm. f) CSP] zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá aj jeho dôvodnosť.

6. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

8. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami/námietkami uvedenými v odvolaní.

9. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

10. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

11. V preskúmvanej veci došlo podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu k naplneniu znakov vady podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia v podstatnej otázke, od ktorej záviselo správne rozhodnutie veci.

12. Dovolateľ v dovolaní výslovne namietal odôvodnenie súdu druhej inštancie v bode 21. rozsudku týkajúceho sa vyhodnotenia platnosti mimoriadneho zosplatnenia úveru, pretože zo žiadneho ustanovenia zákona ani z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR nevyplýva podmienka, že pre platnosť zosplatnenia úveru sa vyžaduje, aby postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru do splatnosti ďalšej mesačnej splátky, teda v prejednávanej veci najneskôr do 23. februára 2019. Postupca úver zosplatnil podaním zo dňa 13. marca 2019, a to pre nezaplatenej splátky splatnej dňa 23. novembra 2018 (23. december 2018 - 1. mesiac omeškania, 23. január 2019 - 2. mesiac omeškania, 23. február 2019 - 3. mesiac omeškania). Preto v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru boli zákonné podmienky podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 563 OZ splnené. Okrem toho rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/139/2020, na ktoré poukázal krajský súd sa zaoberalo prioritne výkladom § 92 ods. 8 zákona o bankách a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 uvádza celkom odlišné a

protichodné právne posúdenie, než ktoré uviedol krajský súd. Záver Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorého má veriteľ právo zosplatniť spotrebiteľský úver len do splatnosti najbližšej splátky od doručenia výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 OZ žalobca považuje za nesprávny a priam šikanózný. Je totiž nevyhnutné zohľadniť, že adresát má k dispozícii 18-dňovú lehotu na prebratie zásielky a pokiaľ je povinnosťou veriteľa vyčkať na márne uplynutie 15 dní v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ, tak súčet dní, ktoré je veriteľ povinný čakať predstavuje viac, než má kalendárny mesiac. Z uvedeného logicky vyplýva, že pokiaľ by bol akceptovaný výklad, že veriteľ môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť len do splatnosti ďalšej splátky (a toto právo mu opätovne nevzniká splatnosťou ďalšej neuhradenej splátky), tak v prejednávanom prípade by nemal možnosť vyhlásiť splatnosť úveru vôbec. Veriteľ by tak ani objektívne nemal možnosť na samotné zosplatnenie úveru, ktoré by bolo potrebné doručiť spotrebiteľovi do splatnosti tejto splátky.

13. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v bode 56. uvádza, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že postupca - Všeobecná úverová banka, a.s. výzvou zo dňa 04. februára 2019 - označenou ako „tretia upomienka - pokus o zmier“ upozornil žalovanú, že ku dňu 04. februára 2019 je v omeškaní so splácaním splátok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď výška dlžnej sumy predstavovala sumu vo výške 223,48 eura. Súčasne na základe uvedenej výzvy vyzval žalovanú k okamžitej úhrade celkovej dlžnej sumy a zároveň žalovanú upozornil na možnosť požadovať vrátenie celej sumy úveru pred lehotou splatnosti. Vyššie uvedenú výzvu súd prvej inštancie vyhodnotil (podľa názoru odvolacieho súdu správne) ako výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Následne súd prvej inštancie postupujúci podľa záväzného právneho názoru vysloveného odvolacím súdom (v zrušujúcom uznesení) tiež konštatoval, že bolo povinnosťou veriteľa (v danom prípade postupcu) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru do splatnosti ďalšej mesačnej periodickej sa opakujúcej splátky, pretože po doručení výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka postupca musel vyhlásiť mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka do splatnosti ďalšej splátky, a teda najneskôr do 23. februára 2019, keďže z úverovej zmluvy vyplynulo, že splatnosť jednotlivých splátok úveru bola dohodnutá vždy k 23. dňu toho ktorého kalendárneho mesiaca. Nadväzujúc na uvedené následne konštatoval, že v súdnej veci nedošlo k platnému mimoriadnemu zosplatneniu pohľadávky zo spotrebiteľského úveru, pretože postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť až výzvou zo dňa 13. marca 2019 označenou ako „výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“, t. j. až ku dňu 13. marca 2019 - po termíne splatnosti ďalšej periodickej sa opakujúcej splátky (nevyhlásil mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru do 23. februára 2019).

14. Z obsahu spisu vyplýva, že predchodca žalobcu VÚB banka dňa 04. februára 2019 zaslala žalovanej tretiu upomienku - pokus o zmier, v ktorej sa konštatuje, že dlžná pohľadávka banky je 223,48 eura, z toho istina 82,56 eura, úroky 121,38 eura, úroky z omeškania 0,32 eura, poplatky 19,22 eura. V upomienke je ďalej uvedené meno dlžníčky - žalovanej, číslo úverového účtu, typ úveru, dátum poskytnutia úveru 21. februára 2018, dátum splatenia úveru 23. januára 2026, dátum predchádzajúcej upomienky 03. januára 2019. V upomienke VÚB banka ďalej vyzýva žalovanú na okamžité zaplatenie dlžnej sumy v zmysle Zmluvy o úvere. V opačnom prípade bude požadovať, aby vrátila celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v Zmluve o úvere. Zároveň ju upozornili na právo banky odstúpiť od Zmluvy o úvere.

14.1. Výzvou zo dňa 13. marca 2019 VÚB banka vyhlásila týmto dňom predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva so zostatkom 4.022,38 eura, z toho istina vo výške 3.796,74 eura, ktorá sa úročí od nasledujúceho dňa úrokovou sadzbou z omeškania v zmysle Zmluvy o úvere až do jej zaplatenia, úroky 200,44 eura, poplatky 25,70 eura. Zároveň žalovanú vyzvala na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom do 7 dní od doručenia tejto výzvy. Výzva bola žalovanej doručená dňa 21. marca 2019 (č. l. 55 spisu).

15. Dovolací súd uvádza, že pre spotrebiteľské vzťahy, ktorým je i ten v prejednávannej veci, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného

upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatenej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

16. Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že mimoriadnemu zosplatneniu úveru musí predchádzať výzva, v ktorej veriteľ upozorní spotrebiteľa na možnosť zosplatnenia dlhu, ale tiež tá skutočnosť, že k upozorneniu dôjde v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takého včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné.

16.1. Z výzvy, ktorá je založená v spise, avšak ani z odôvodnenia súdov oboch inštancií nie je zrejmé, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku došlo ku zosplatneniu celého dlhu, pretože práve od tejto skutočnosti sa následne odvíja počítanie lehôt z hľadiska dodržania podmienok pre zosplatnenie úveru. Súd oboch inštancií sa tiež nezaoberali náležitosti výzvy, ktorá bezprostredne predchádzala zosplatneniu, pretože len za predpokladu splnenia zákonných náležitostí tejto výzvy mohlo dôjsť následne k zosplatneniu úveru.

17. V danom prípade je nepochybné, že súdy nižšej inštancie správne identifikovali spor ako spotrebiteľský a správne sa tiež v prvom rade zaoberali vecnou aktívnou legitimáciou žalobcu. Výzvou zo dňa 04. februára 2019 právna predchodkyňa žalobcu upozornila žalovanú na porušenie povinnosti splácať úver riadne a včas v súlade s dojednanými mesačnými splátkami a vyzvala žalovanú okamžite na zaplatenie dlžných súm vrátane poučenia o možnosti veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ale tiež poučenia o možnosti odstúpiť od zmluvy, čo predstavuje dva rôzne právne inštitúty s rôznymi právnymi následkami. K zosplatneniu pohľadávky došlo ku 13. marcu 2019. Odvolací súd a ani súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberali tým, pre ktorú nezaplatenú splátku došlo ku zosplatneniu celého dlhu. To znamená, že pokiaľ chcela právna predchodkyňa žalobcu zosplatniť úver z dôvodu omeškania žalovanej, musí byť riadne došetrené, kedy bola uhradená posledná splátka. To potom znamená, že pokiaľ mienila právna predchodkyňa žalobcu zosplatniť úver v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na základe výzvy spĺňajúcej všetky zákonné náležitosti, mohla tak urobiť pre ďalšiu nasledujúcu splatnú splátku, a to najskôr po uplynutí 3 mesiacov od jej splatnosti. Zároveň však vzhľadom na limitáciu ustanovenia § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka tak mohla urobiť najneskôr do splatnosti najbližšej splátky, ktorá nasleduje po uplynutí 3 mesiacov od tej splátky, pre ktorú je možné zosplatniť úver.

17.1. Výzva je teda základným predpokladom pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Táto výzva musí byť určitá a tiež musí byť doručená, teda sa musí dostať do sféry vplyvu dlžníka, čo doposiaľ nebolo preukázané.

17.2. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. januára 2023 sp. zn. 4Cdo/231/2021 potom vyplýva, že pre spotrebiteľské vzťahy, ktorým je i ten v prejednávanej veci, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (citovaný § 53 ods. 9). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné (pozri Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax, Eurounion, máj 2015, komentár k § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Z hľadiska vzťahu medzi „trojmesačnou dobou“ a „lehotou nie kratšou ako 15 dní“, ktoré rámce spomína § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, zákonodarca výslovne neupravuje, či môžu plynúť súbežne alebo či uvedená minimálne 15-dňová lehota môže začať plynúť až po uplynutí trojmesačnej doby. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatenej dlžnej sumy využiť najneskôr

do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Jednoznačným je iba to, že v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie práva po upozornení dlžníka. Najvyšší súd zastáva názor, že 15-dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, vychádzajúc z charakteru upozornenia na možnosť zosplatnenia ako vytvorenia príležitosti pre dlžníka ho ešte odvrátiť, navyše pokiaľ uplatneniu tohto práva nebráni, ak spotrebiteľ zaplatí niektorú zo skorších splátok. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premľacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premľacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka).

18. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd konštatuje, že závery súdov oboch inštancií o nedostatku vecnej aktívnej legitimácie žalobcu v dôsledku oneskoreného zosplatnenia pohľadávky sú predčasné.

19. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je pre nezrozumiteľnosť dôvodov nepreskúmateľné, a to do takej miery, že nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP. Váda tejto povahy je dôvodom, ktorý zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu. Dovolací súd však pripomína, že súd musí posúdiť aktívnu legitimáciu žalobcu komplexne aj z pohľadu splnenia podmienok upravených v § 565 a § 53 ods. 9 OZ.

20. Okresný súd Nové Zámky uznesením z 11. apríla 2024 č. k. 10Csp/7/2022-471 rozhodol, že žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania. Dovolací súd preto zrušil nielen rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie, ale aj súvisiace uznesenie súdu prvej inštancie o trovách konania. Dovolací súd je totiž podľa § 439 písm. a) CSP viazaný rozsahom dovolania okrem prípadov, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý. Výrokom závislým od rozhodnutia o napadnutom výroku je taký výrok, ktorého obsah je viazaný na iný výrok s tým, že sám osebe neobstojí, pokiaľ by tento iný výrok odpadol alebo bol zmenený. O samotnej výške náhrady trov konania strán sporu bude preto v posudzovanej veci znova rozhodnuté v ďalšom konaní, a to po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

21. So zreteľom na uvedené dovolací súd zrušil rozsudky súdov oboch inštancií, a to vrátane uznesenia okresného súdu o trovách konania a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 450 CSP).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.